

U OVOM BROJU:

**BOŽIJI PLAN ZA
VOĐSTVO***Oswald J. Smith***DODIR BOŽJE
MAJSTORSKE RUKE***Vlado Pšenko***DEVETA ZAPOVEST***Marion Buhhajster***GREH KOJI RAZDVAJA***Joana Blackwood***ZNAČAJ JERUSALIMA***Derek Prince***misaone refleksije****Smešna strana...***"Duha ne gasite." (1. Sol. 5:19 SSP)*

Kako mi to "žalostimo" Svetog Duha? Na žalost, činimo to na razne načine, a najčešće tako što mu ne dopuštamo da ima potpunu kontrolu nad našim životom.

Jedan propovednik je to lepo i slikovito objasnio: "Razlika između onoga ko žalosti Duha i onoga ko dopušta Duhu da slobodno upravlja njegovim životom, je kao razlika između bunara u kome je izvor vode zagušen, i bunara u kome je prepreka uklonjena, tako da voda slobodno izvire i puni bunar."

Ukoliko nas u našem hodanju s Bogom usporavaju strahovi, ozlojeđenost, egocentričnost, neodlučnost, telesnost i sl. mi onda gušimo Duha Svetog koji obitava u nama - ne dozvoljavamo mu da nas oslobodi a samim tim i mi budemo slobodni. Dakle, moguće je da vi posedujete Svetog Duha, a da On ne poseduje vas. Jednostavno, vi Duhu (Bogu) možete zabraniti da upravlja određenim oblastima vašeg života, i On se mora žalostan povući. Stoga, i neki engleski prevodi ovaj stih prevode sa "Ne žalostite (ne gušite, ili ne potčinjavajte sebi) Svetog Duha."

U današnjoj pomalo haotičnoj harizmatskoj eri, mnogi se plaše potpunog podređivanja Duhu, u strahu da ne postanu ono što ljudi nazivaju "vernici bez mere". Međutim, opasnost za crkvu sadašnjeg vremena nije u "suvišku Duha", već u manjku Duha ili u odsutnosti Duha. Tako, da današnjim crkvama pre preti Laodikejski scenario, mlakosti i smrzavanja, nego zapaljenosti - gorljivosti.

Dragi naši čitaoci,

dopustimo Svetom Duhu da ima potpun uticaj na naše živote i na naša iskustva. Neka Njegova božanska vatra uvek gori u nama i budimo oprezni da je ne ugasimo.

Vaša, Sionska truba.

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Više detalja na stranici: <http://siont.net/desk/onama.php>

www.siont.net

siont.net@gmail.com

www.facebook.com/siont.net

www.siont.net

BOŽIJI PLAN ZA VODSTVO

Oswald J. Smith

"Evo dadoh ga za svedoka narodima, za vođu i zapovednika narodima." (Isaija 55:4)

Božiji plan je da Njegovo stado nadgleda i vodi pastir, a ne da bude rasuto. Odbori su da savetuju, a ne da diktiraju. Sveti Duh je taj koji raspoređuje ljudima dužnosti. Pastirima i starešinama je dužnost da se brinu o crkvama, a ne odborima. Njihova odgovornost je da nadgledaju i napasaju stado. Svaki od njih ima svoje stado. Mi imamo nevolje u crkvama upravo zbog toga što ljudi to ne znaju. Međutim kada se sledi i sluša Božiji plan, onda je sve u redu.

U delima apostolskim čitamo o "sedmorici" postavljenih đakona. Oni nisu imali nikakvog udela u organizaciji crkve. Bili su izabrani za jedan jedini posao, da pravedno i uredno dele hranu. Njihov posao je bio da služe za stolovima.

Biblija ne zna ni za kakav drugi plan. Tako je bilo kroz sve vekove. Kada je Bog želeo da se nešto uradi, On je birao čoveka koga je na poseban način pripremio za posao, stavio ga na čelo svoga naroda i rekao narodu da ga sledi i sluša. Tako su iznikli proroci, velike i snažne vođe koji su primali i prenosili viziju od Boga - drugima, nastavljajući da rade po Božijoj volji. Bog nikada nije izabirao odbore i komitete, nego je pozivao i regrutovao *ljude*.

Skoro cela istorija Biblije se dešava oko ljudi, njihovog rođenja i poziva, njihovog rada, njihovog života, uspeha i neuspeha, stvari koje su činili i propovedali i konačno njihove smrti. Biografija zauzima veliki deo Svete reči.

Razmislite o Avramu, Jakovu i Josifu. Bog želi narod i bira Avrama. Bog želi izbavitelja i bira Josifa, a ne odbor. Za vreme velike gladi Egiptom vladao jedan čovek. Bog je hteo osloboditelja te je izabrao Mojsija. Bog je mogao da ode izrailjskim starešinama i izabere odbor, ali On to nije učinio. Bog poziva jednog čoveka. Tom jednom čoveku Bog daje viziju i taj jedan čovek - Mojsije, postaje Božiji predstavnik i veliki vođa Božijeg naroda.

Mojsije umire i ko će sada da nastavi? Da li je

narod izabrao odbor da ih vodi u Obećanu zemlju? Nije. Bog im šalje drugog vođu. Isus Navin je pomazan za tu odgovornost (4. Mojsijeva 27:15-23). Kasnije zapadaju u nevolje. Šta će sada? Da li da organizuju odbor? Svakako da neće. Mole se Bogu da im pošalje osloboditelja. Oni znaju šta je Božiji plan. Moraju da imaju vođu, čoveka od koga mogu da očekuju da ih izbavi. Bog odgovara na njihovu molitvu i šalje im Samsona. I tako se Božiji plan nastavlja tokom čitavog tog mračnog i teškog razdoblja. Bog im šalje sudiju za sudijom dok konačno ne dobiju Samuila za vođu, koji je bio najveći među sudijama.

Prolaze godine. Potreban je novi pastir. Bog zapoveda Samuilu da pomaže Davida. Samuilo umire, ali im ne ostavlja odbor, nego mladog pastira, dečaka kod ovaca. Tako David Božiji pomazanik, postaje izrailjski pastir. Mnogo godina kasnije, kada se izrailjski narod odvratio od Boga, pojavljuje se Ilija, a zatim drugi proroci, carevi i reformatori.

U doba Novog zaveta je isto. Prvo Jovan Krstitelj, zatim Isus, jedinorođeni Sin Božiji. A zatim osnivanje crkve. Kako to ostvariti? Nekim odborom? Ne, ona će se osnovati uz pomoć ljudi koji su ispunjeni Božijim Svetim Duhom. Petar ide Jevrejima, a Pavle neznabošcima. Tako je posao obavljen.

Kasnije dolaze veliki reformatori: Luter (Luther), Kalvin (Calvin), Noks (Knox) i drugi, koji se nalaze na čelu Reformacije. Posao opet treba obaviti i zato su potrebni probuditelji. Izabran je Vezli (Wesley) kao i Vitfild (Whitefield). Kasnije su se nizali Fini (Finney), Spurdžen (Spurgeon), Mudi (Moody), itd. Treba dostići i strane zemlje i područja i pozivu se odazivaju Keri (Carey), Džadson (Judson), Livingston (Livingstone) i Tejlor (Taylor). Primili su viziju i pošli na rad. Ukoliko su odbori i komitete i bili obrazovani, to je bilo tek kasnije. To je bilo zato što je Božiji čovek čuo, poslušao i preneo svoju viziju na druge. Odbori su obrazovani ne da bi kontrolisali i zapovedali, nego da bi pomagali, sarađivali i potpomagali svoje Bogom odabrane vođe.

Ali šta činiti kad vođa umre? Treba li odbor da nastavi? Da, ali kako? Tu se upravo i prave greške! To je trenutak kada se prave najdelikatnije greške! Prvo iskušenje je da se posao oduzme iz vođinih ruku dok je on još živ i da se počne s diktiranjem. Takav način postupanja uvek vodi u propast. Takvoj inovaciji uvek sledi razdor. Vođa mora da se drži svoga mesta gde ga je Bog postavio - na čelo njegovih ljudi. On će spremno prihvatiti savet, saradnju, potrebnu pomoć, ali diktaturu mora da odbije. Plot ili telo žudi za silom. Zato će odbori, ako su vođeni požudama tela, sve više i više grabiti vlast sve dok konačno ne postanu nedelotvorni. Sveti Duh će biti ožalošćen, slava će otići, a posao će se gasiti.

Pitanje i dalje ostaje: šta da se radi kada vođa umre? Da, šta ćemo sada? Ima li Bog još neki plan? Da li se Njegovo postupanje menja? Nikako! Odbor će pasti u iskušenje da preuzme svu silu i autoritet, te zahteva da nastavi sa radom. Međutim, pre ili kasnije rad će propasti, vizija proći a odbor se raspasti. Izaberite novog vođu. Kleknite pred Bogom i zamolite za pomazanog zamenika umesto vođe koji je umro. Tražite Božijeg čoveka koji ima Božiju viziju za delo. Bog ga je već spremio. Uvek ima neki Jelisije na koga će pasti Ilijin ogrtač.

Kada se on pojavi, onda ga sledite. Dajte mu istu vernu podršku i saradnju kakvu ste pružili i njegovom prethodniku. Idite za njegovom vizijom. Shvatite njegove ideje. Prihvatite njegove planove. Ako je novi vođa mudar, on će hteti da primi savete od svoje braće i prihvaćiće savete svoga odbora. Zato umesto da mu diktirate, pomozite mu. Ukoliko je on Božiji čovek, on će imati i Božiju viziju; uprkos tome što bi njegovi planovi i metodi mogli da se razlikuju, ipak će biti veoma uspešan. Uzdržavati se i sumnjati, postavljati prepreke, osporavati i kritikovati, znači doprinostiti propasti.

Upravo razmišljam o takvim tragedijama u hrišćanskom svetu, kojih nažalost ima veoma mnogo. Jedan Božiji sluga se moli i kroz naporan i težak rad Bog mu daje viziju. Pokrenut je da pozove nekolicinu ljudi da mu se pridruže u brizi za to "novorođenče", koje mu je milije od samog života. Oni se ne slože sa njegovim planovima i idejama, iako je to njegovo "novorođenče", ta vizija za koju je on žrtvovao sve, u punom cvatu; najzad, zbog njihove nesposobnosti da shvate i da vide tu viziju, oni ga primoraju da napusti to svoje "novorođenče". To je zato što su oni, u svom

slepilu, mislili da znaju bolje kako da se brinu o toj novorođenoj viziji. On odlazi, njegova duša je slomljena bolom, srce mu je rastrgnuto i krvari. On se obraća onima koji imaju veću vlast od njega, ali avaj, sve je uzalud. Oni se udružuju sa uzurpatorima, oglušuju se na sve ono što je on velikim trudom stvorio, te ga ostavljaju da sam i dalje pati. Ljudi koje je on od srca pozvao i u koje je verovao, sada preuzimaju vođstvo. "Novorođenče" je sve slabije i slabije. Zdrav razum bi trebalo da im kaže da bi u toj nemogućoj situaciji trebalo pozvati oca "novorođenčeta" da spase dete, međutim oni to neće da učine, više vole da ga gledaju kako ga hvataju smrtnu muku dok grca za životom. Oni u stvari ne shvataju da su sami doprineli njegovoj propasti.

Ako je vođa dostojan svoga položaja, dostojan je i da se sluša i podržava. Ukoliko nije vredan njihovog poverenja, onda ne bi trebalo ni da bude na čelu. Čovek koji je osposobljen da bude pastir, trebalo bi da uživa vernost i podršku svakog člana svoga stada. Ukoliko zvanični odbor ili komitet smatra da bi sam trebalo da vodi crkvu i da vođa mora da ga sluša i prihvata njegove vizije, onda vođa crkvi nije ni potreban. Ukoliko je čovek sposoban da vodi stado, sposoban je da vodi i upućuje crkvu.

Znam za jednu crkvu koju je osnovao jedan izabrani Božiji vođa, koja je odlično i uspešno delovala sve dotle dok je pratila i slušala Božije naredbe. Odbor je shvatio i prihvatio viziju dopuštajući slobodu rada čoveka na čelu. Mnogi su dolazili na sastanke, duše su se spasavale, a vernici su bili učvršćivani u veri. Novac je dolazio na takav način da su svi dugovi bili oplaćeni i hiljade dolara se slalo na strana misijska polja za Božije delo.

Satana je napadao spolja na sve moguće načine, ali sve mu je bilo uzaludno. Konačno je đavo počeo da napada iznutra. Ispočetka je samo jedan čovek počeo da sumnja i da se suprotstavlja vođi, za koga znamo da je bio izabran od Boga kao pastir za tu crkvu. Seme koje je bilo tako posejano, uhvatilo je korena u srcu drugog čoveka, koji je ispočetka samo saosećao sa prvim buntovnikom, da bi mu se konačno sasvim pridružio.

Protivljenje se konačno toliko raširilo da je njihov vođa, koga su svi priznavali za Božijeg čoveka i na mestu koje je Bog izabrao za njega, odlučio da podnese ostavku, radije nego da se bori protiv onih koji su potpuno promašili plan Svetoga Duha te sami počeli da diktiraju. To je

bio kraj mira, blagoslova i uspeha. Usudili su se da se pobune protiv onoga koji je bio od Boga pomazan za posao. Mnoštvo naroda koje je dotada dolazilo počelo je da se razilazi, duše više nisu tražile spasenje, razdor i nesloga su bila uobičajena slika na svim sastancima odbora, te je konačno i Božija slava sa tog mesta otišla. Kakva katastrofa, i to samo zato što odbor nije prepoznao Svetoga Duha i umesto da sluša i sledi, počeo je da diktira.

Ma koliko to bilo čudno, izgleda da oni koji su za ovu nesreću bili odgovorni, nisu hteli da se pokaju. Primetili su da sve manje ljudi dolazi na sastanke i da je novca bilo sve manje. Videli su kako su se mnogi članovi raštrkali po gradu, baveći se drugim poslovima. Došlo je vreme kada je ostala još samo šaka ljudi. Prostorije za savetovanje i za postupanje sa dušama koje su tražile Hrista nisu više bile pune ljudi. I pored svega, nisu se potrudili da pozovu natrag Bogom izabranog vođu, iako se on više puta ponizio i ponudio da im pomogne i učini sve što je u njegovoj moći, da se izbavi Božije delo u tom mestu. No oni koji su se usudili da dirnu kovčeg Božijeg zaveta i sve unište, nisu hteli da se pokaju i ponize.

Oni su prvo pozvali drugog čoveka, smatrajući da nije važno ko će biti njihov vođa, već da je samo važno da on bude sposoban. No njihov novi vođa nije bio Božiji izbor i posle kratkog vremena i on ih je napustio. Onda su se okrenuli trećem, najboljem koga su mogli da nađu, te su u njega stavili svu svoju nadu. Mislili su da će on svakako uspeti. Međutim, još uvek su bili zaslepljeni i nisu mogli da vide šta je Božiji plan. Mnoštvo naroda koje je dolazilo na sastanke istopilo se kao sneg na suncu. Javile su se nevolje svih mogućih vrsta, te je konačno i taj vođa morao da ode. Samo je trebalo da budu voljni da se ponize i daju posao pravom i izabranom Božijem sluzi i uspeh bi se odmah zapazio i delo bi procvetalo.

Bog je naravno blagoslovio svoga izabranog slugu; bogato ga je blagoslovio na druge načine, iako nije mogao da blagoslovi rad koji mu je bio otet. On je čekao nekoliko godina, čekao je sa tugom i bolom u srcu - slomljen. Čekao je i neprestano se nadao da će oni koji su prigrabili vlast za sebe, doći k sebi i uzeti se u pamet te ispraviti svoju grešku. Ali sve je bilo uzalud. Konačno ga je Bog uputio na novo delo, bogato ga nagradio i učinio za njega više nego ikad ranije. Ispočetka se činilo da je sve izgubio. Njegovo voljeno dete mu je silom bilo oteto, ali zaista je dobio sve. Njegov gubitak je postao

njegov dobitak; da su mu dozvolili da nastavi, njegov uspeh bi bio i njihov dobitak.

Zbog takvog ponašanja su Korej i njegovo društvo izginuli. Sećate li se kako su bili ljubomorni i pobunili se protiv Bogom datih vođa, Mojsija i Aarona. *I skupiše se na Mojsija i na Aarona, i rekoše im: dosta neka vam je; sav ovaj narod, svi su sveti, i među njima je Gospod; zašto se vi podižete nad zborom Gospodnjim?"* To je bio njihov dokaz. Bilo ih je dve stotine i pedeset i smatrali su sebe za odbor koji bi trebalo da određuje sudbinu Izrailja. Iz Mojsijevog odgovora se jasno vidi da je njihovo gundžanje protiv njega i Aarona bilo pobuna protiv Gospoda.

Zar to nije vrlo ozbiljna stvar? *Ne dirajte u pomazanike moje, i prorocima mojim ne činite zla"*, je Božija zapovest. I kako se sve to završilo? Onako kako se takve stvari obično i završavaju. Završilo se strašnim i groznim sudom koji se rečima ne može opisati. Zemlja se otvorila i oni su sa svojim ženama, decom, stokom, šatorima i sa svim onim što su imali bili živi progutani. Dobro je da se Božijim vođama dozvoli da vode. (4. Mojsijeva 16).

Sećam se jednog vođe sa kojim sam imao čast da sarađujem izvesno vreme. On je oko sebe imao ljude koji su imali veoma malo vizije i koji su se stalno trudili da ga ograniče. Terali su ga da radi po njihovom starom običaju, da se drži slova zakona i da se strogo pridržava utvrđenog poretka. Trpeo je to dokle je mogao, i na kraju, kada su mu upropastili zdravlje, otišao je od njih i umro kao slomljen čovek. Rad je prestao od onog trenutka kad je otišao.

O, braćo moja, ako vam Bog bude naklonjen da vam podari jednog od svojih izabranih i pomazanih slugu, jednog pravog vođu, onda mu pomozite. Dozvolite mu da radi, i ako nekada ne razumete, ipak verujte. On je u Božijim rukama i Bog će ga provesti kroz sve.

Iako je pravi vođa, ne zaboravite da će praviti greške. Ako čovek nikada ne napravi grešku onda nikada ništa i ne uradi. Ja bih radije napravio sto grešaka i nešto obavio, nego da ne napravim nijednu grešku i ništa ne uradim. Greške nisu gresi. Čovek je oduvek pravio greške i uvek će ih i praviti. Bog mu dozvoljava da pravi greške zato što želi da ga nauči nečemu i da ga drži u poniznosti.

Daj mi radije vođu koji pravi greške i svršava posao, umesto nekoga koji se pridržava

najstrožije discipline, te nikada ne napravi grešku, ali nikada ništa i ne uradi. Znam jednog čoveka koji je napravio mnogobrojne greške. Taj isti čovek, baš zato što je Božiji čovek i zato što mu je srce ispravno i ima Božiju viziju, ipak čini velika dela za Carstvo, iako ima mnoge greške. To su dela koja niko od onih koji ga kritikuju ne bi mogao ni da se usudi da pokuša, a kamo li da ih ostvari. Bog je u stanju da upotrebi takvog čoveka.

Kada se ide u rat, ljudi se ne šalju u borbu pod vođstvom odbora, nego pod komandom generala. U I Svetskom Ratu od 1914-18, bilo je potrebno da se ujedine snage pod vođstvom jednog čoveka, Foša (Foch). Nesloga komiteta na frontu i vreme koje bi bilo izgubljeno glasanjem, značilo bi propast. To svaka nacija priznaje. Kada se lađa spusti u more komanda se daje kapetanu i njegova reč je zakon. Nezamislivo je da lađa plovi pod komandom odbora. Reč jednog čoveka je zakon. Tako je u svakoj kritičnoj situaciji. Moć mora da bude u rukama jednog čoveka. Da bi se posao obavio, potrebna je glava. Dakle, pravi vođa koji je dostojan odgovornosti, obavice ono što nijedan komitet ili odbor na svetu ne bi mogao ni da se nada da će obaviti. Zašto bismo se onda trudili da u duhovnom svetu činimo ono što se ne može učiniti ni u prirodnom svetu? Zaista su deca ovoga sveta mudrija od dece svetlosti.

Božije savršeno vođstvo je teokratija, apsolutna monarhija sa Isusom Hristom kao Carem. Satana ima isti plan. On će uskoro proizvesti Antihrista, jednog super-čoveka, diktatora i svetskog vođu. Verujte, to će biti najmoćniji vladar koji je ikada postojao. Kasnije će Bog poslati Isusa da vlada kao Car nad carevima. Nikakav komitet se neće usuditi Njemu da diktira, niti će se On pokoriti bilo kakvom odboru. Ne, čak ni odboru anđela i arhanđela sa Gavrilom na čelu. Njegova reč će biti zakon. Tako će Bog završiti sve stvari, a to je Njegov izabrani plan među ljudima i danas.

Vođstvo je od neprocenjive vrednosti. Njegove usluge se ne mogu kupiti novcem. Zato ne prezirite to vođstvo, nego ga prihvatite kao od Boga. To je Božiji plan, On drugog nema. To je i vaš plan koji bi trebalo da sledite, jer kada vam Bog da vođu, on uvek da i one koji bi trebalo da budu vođeni. Kad On pošalje pastira, On uvek ima i stado koje bi trebalo voditi. Jedan čovek mora da vodi, a ostali da ga slede. Kao što vaš vođa mora da sledi Hrista, tako vi morate da sledite svoga vođu, jer je to Božiji plan, da Njegovo stado bude vođeno pastirom, a ne

putem odbora. Odbori su da daju savete, a nikako da diktiraju. Sveti Duh vrši pomazanje ljudi.

"Evo, dadoh ga za svedoka narodima, za vođu i zapovednika narodima." (Isaija 55:4) Amin.

Iz knjige: BORBA ZA ISTINU, Oswald J. Smith.

DODIR BOŽJE MAJSTORSKE RUKU

Vlado Pšenko

Volim pesmu *Myre Brooks* o staroj i raštimovanoj violini. Voditelj aukcije se trudio i nju prodati - pa makar i za sitniš. Ali nije išlo. Uz sav voditeljev trud, nije bilo zainteresovanih. Činilo se da nikome ne treba stara, oštećena i raštimovana violina. Prošla bi potpuno nezapaženo da se u poslednji trenutak nije dogodio neobičan obrt situacije. Ustao je neki stariji gospodin i pošao prema napred. Uzeo je violinu, stresao s nje prašinu, zatim ju je uštimaovao neko vreme i počeo svirati. Taj je starac bio poznati violinista i svirao je u zanosu. Prisutni su se gledali u čudu pitajući se kako je moguće da čuju tako divnu melodiju? Nakon toga, vlasnik je prodao violinu za celo bogatstvo. "Šta je povećalo njenu cenu" - mnogi su znatiželjno ispitivali vlasnika - "i otkud da se čuju ti predivni zvuci?" On je jednostavno odgovorio: "To je učinio dodir majstorske ruke."

Celim bićem stojim iza toga da je vredno iskusiti onaj živi dodir - Božje majstorske ruke. Verujem da je po milosti Božjoj onaj Violinista nebeskog porekla spreman naše raštmano i grehom oštećeno srce uzeti u svoje naručje kako bi naša unutrašnjost dala novu melodiju - remekdelo Neba. Izvrstan primer takvog nebeskog delovanja u Svetome pismu nalazim u apostolu Pavlu. Dok se sa svojim saputnicima kretao prema Damasku, gradu u tadašnjoj rimskoj provinciji Siriji, on za sebe zasigurno ne bi rekao da mu je srce raštimovano. Imao je jasan cilj i sve je bilo uštimoovano da taj cilj i ostvari - samo nije slutio da se kreće u pogrešnom smeru. Pripadnike novo nastale grupe vernika smatrao je zakletim neprijateljima. Njegov je pohod imao za cilj pronaći ih, staviti u lance, kako muškarce

tako i žene te ih otpremili u tamnicu. Mislio je da to čini u ime Božje. Tada još nije iskusio Božji zahvat i sav se bio posvetio ostvarenju svojih ljudskih poriva.

Ali baš na tom putu prema Damasku, iznenada ga je obasjala svetlost s neba; pao je na zemlju i čuo Isusov glas: "Savle, Savle, zašto me progoniš?" (Dela 9:4) Proganjajući Isusove sledbenike, proganjao je upravo i Onoga, koga su oni objavljivali. Oslepeo je; saputnici su ga morali uzeti za ruku i povesti u Damask. Verovatno od šoka, koji je doživeo, Savle, tri dana nije ni jeo ni pio. I onda sledi novi preokret. U kuću, u kojoj je boravio, došao je od Boga poslat čovek po imenu Ananija. Zna li šta je učinio? Položio je ruke na Savla i rekao mu: "Brate Savle, poslao me Gospod Isus, koji ti se ukaza na putu kojim si išao ovamo, da progledaš i da se napuniš Duha Svetoga." (Dela 9:17) Ananija je položio ruke na čoveka, koji je već tri dana bio slep. Ali to zasigurno nije bio zahvat čoveka već Neba. Zapravo je to bio - slikovito rečeno - dodir Božje majstorske ruke. Kao što kaže poznata hrišćanska pesma: "Ruka na ramenu mom, bila je Hristova..." Savle je progledao, počeo je jesti i povratio je snagu. Novim očima i novim srce gledao je na svet. To je bio neki drugi čovek; ne više neustrašivi progonitelj zaslepljen mržnjom. Naprotiv, imao je novo poslanje: u blagosti Duha Svetoga i u ime Onoga, koji mu se ukazao i čiji je dodir iskusio, oslobađati ljudske duše iz tamnica i okova greha.

Promišljajući o ovom Božjem zahvatu, ispunjava me divljenje. Osećam da je celokupni život i delovanje apostola Pavla zapravo Božje čudesno postignuće. To nije poput nekog muzičkog ili slikarskog remek dela, koje se može čuti ušima ili videti očima. To nije ni poput nečijeg veličanstvenog uspeha, koje izaziva oduševljenje zbog pobede ili dolaska na visok položaj. Ovo je nešto iznad ljudskog shvatanja i nešto što duboko prožima naše unutrašnje biće. Od trenutka Božjeg dodira pa nadalje, Pavlov je život - neprestano iskustvo boli i trpljenja, uspona i padova, unutrašnjih previranja, savladavanja svakojakih smrtnih opasnosti. Za čoveka previše. Samo je Božji dodir i uticaj Neba mogao učiniti smisljeno delo od duboko osećajnog, shrvanog, opterećenog i slabašnog ljudskog bića, kao što je bio Pavle u novim okolnostima. Nebeski je Violinista izvrsno uštimovao Pavlove slabosti u izvor snage za objavljivanje Evanđelja. "Dosta ti je moja milost", rekao mu je Gospod, "jer se moja snaga savršeno očituje u slabosti." (2. Kor. 12:9)

Pavle priznaje nebesko poreklo svoga poslanja: "Evanđelje, koje sam propovedao nije ljudska stvar, niti ga ja primih niti naučih od nekog čoveka, već objavom Isusa Hrista." (Gal. 1:11-12) U svim okolnostima, Pavle je imao čvrstu misao vodilju. On izjavljuje: "Meni ni najmanje nije do života; samo da dovršim svoju trku - službu koju primih od Gospoda Isusa: svedočiti za Evanđelje Božje." (Dela 20:24) On priznaje ovisnost o nebeskom vođstvu. Želi reći da njegov život nije toliko priča o njemu samome, već da je to u prvom redu priča o Bogu, koji mu se smilovao i iskazao naklonost. On priznaje: "Milošću sam Božjom ono što jesam." (1. Kor. 15:10) Uprkos tome što je progonio Crkvu i činio zlodela, Nebo mu je iskazalo naklonost i susret sa živim Hristom odredio je novi životni pravac. Predao se Božjem vođstvu i Nebo je upravljalo njegovim koracima - ne više on sam, niti ljudi u okruženju. Postao je poslanik Hristov, koji u svim okolnostima objavljuje da je "plata za greh smrt, a milosni dar Božji jeste život večni u Hristu Isusu..." (Rim. 6:23)

Uveren sam da milošću Božjom i mi možemo doživeti dodir Božje majstorske ruke - kao izraz dubokih želja da Bog upravlja našim koracima. Taj Božji zahvat važan je deo i moje životne priče. Tamo negde 1985. godine, u vreme mladosti, moje je srce bilo slomljeno a životne okolnosti - slikovito rečeno - skroz naskroz raštimovane. Sa sela sam stigao u grad, teran nesređenim stanjem u porodici. Bio sam tih i povučen, nesnalažljiv u praktičnim stvarima - ljudski rečeno, bez ikakvih izgleda na uspeh. Radio sam neki honorarni posao, koji mi nije omogućavao ni osnovne životne potrebe. Na nekoj zamišljenoj aukciji, u moju budućnost niko ne bi uložio ni pare - pa ni ja sam. Hodajući ulicama grada, plakao sam u sebi danima i mesecima.

No, vremenom se dogodio neobičan obrat. Violinista, nebeskog porekla, (*tako bih to mogao opisati u skladu priče s početka*) ustao je sa svoga prestola te me uzeo u svoje naručje i moja je unutrašnjost začula melodiju Neba. Gospod mi je dao cilj za koji vredi živeti i pozvao me na predanje, koje uključuje celo moje biće. Doživeo sam to kao odgovor na molitvene suze, raskajano srce i duboke čežnje. I kako nisam ništa posedovao niti imao, osim dubokih čežnji, znam da je zahvat u moj život došao odozgo. Poput psalmiste, radosno sam prihvatio Božje puteve: "Al' ću odsad uvek biti s tobom, jer ti prihvati desnicu moju: vodićeš me po naumu svojem..." (Ps. 73:23-24) Pred izazovima grube stvarnosti i životnim preprekama, te kad god

nemam snage, izgovaram ovu molitvu s pouzdanjem u Onoga čiji sam dodir doživeo: "Neka mi, Gospode, bude moguće učiniti po milosti ono što mi se čini nemoguće po mojoj prirodi." (Toma Kempenac) Radije se pouzdajem u Božju milost i Njegov naum nego u vlastita htenja i nastojanja.

Možda je i tvojoj unutrašnjosti potreban zahvat Neba, kao što je on potreban svakome od nas. Milosti je Božjoj potrebna tvoja duboka čežnja, pokajanje i dopuštenje da s tvog unutrašnjeg bića skine prašinu, zaleči rane, popravi slomljena i oštećena mesta i uštимуje ga svojom majstorskom rukom. Ovo ti pišem, uz molitvu, da delovanjem Neba - unatoč protivnim i nesklonim okolnostima - tvoja unutrašnjost na kraju postane vrhunsko Božje delo. I da poput pesnika psalama kličeš Stvoritelju: "Hvala ti što sam stvoren(a) tako čudesno, što su dela tvoja predivna!" (Ps. 139:14)

Neka nam molitva gore citiranog srednje vekovnog monaha, Tome iz Kempena, bude podsticaj predanja u Božje ruke: "Moja je milost dragocena - govori Gospod. Ne trpi mešanje sa spoljašnjim stvarima i sa zemaljskim utehama. Treba, stoga, ukloniti sve zapreke milosti, želiš li primiti njen dodir. Odaberi sebi skrovito mesto. Izlij pred Boga pobožnu molitvu da bi sačuvala skrušeno srce i čistu savest. Povezanost s Bogom neka ti je preča od svih spoljašnjih stvari. Spreman sam ti pomoći i utešiti te više no pre, samo ako se u mene pouzdaš i pobožno me zazoveš."

U zaključku ti mogu reći: na tebi je i meni odgovoriti, hoćemo li se sami svakodnevno hrvati s postojećim stanjem i tražiti izlaz vlastitim nastojanjima - poći stranputicom i još više se zaplesti. Ili duboko u duši poželjeti da nam Nebo dovede život u red, da nas nebeski Violinista uštimuje, te se prepustiti njegovom uplivu i vođstvu, te tako poći stazom Božje milosti i providnosti. Hoćemo li nastaviti mukotrпно činiti napore u pogledu zemaljskih potreba ili ćemo se Nebu staviti na raspolaganje do te mere, da dodir Božje majstorske ruke od nas učini svoje remek delo?

Vlado Pšenko
vladimir.psenko@zg.t-com.hr
www.krscanski-radio.hr

DEVETA ZAPOVEST

Marion Buhajster

"Ja sam Gospod Bog tvoj koji sam te izveo iz zemlje Egipatske, iz kuće ropstva... Ne svedoči lažno na blišnjega svojega." (2. Moj. 20,1; 2. Moj. 20,16)

Ova Božja zapovest nije neko iluzorno pravilo, udaljeno od stvarnosti. Sve Božje zapovesti pogađaju pravo u metu naše grešne prirode - stavljaju na svetlo naše grehe koje tako često, pa čak i rado činimo.

U staro vreme za jevrejskog sudiju nije postojalo drugih dokaza osim iskaza svedoka. Jedino je to odlučivalo o životu i smrti, o zadržavanju ili gubitku časti i poseda. Zbog toga je bilo toliko važno da se "na vratima" govori istina. Danas je situacija drugačija. Svedoci na sudu su izgubili svoj jedinstveni položaj. Postoje nova sredstva za pronalaženje dokaza - tu je detektor laži, pa tu su otisci prstiju, tu je prisluškivač telefona, DNK dokazi, itd. Mogli bi se možda opravdano upitati da li je ova 9. zapovest "lanjski sneg"? Ne nikako! Ova zapovest je i dalje krajnje aktuelna dokle god u našem svakodnevnom ophođenju sa drugima, jedan drugome povređuje čast i dokle god se uništava dobar glas drugoga!

SVAKA REČ KOJU IZGOVARAM IMA ISTORIJU DELOVANJA

Recimo gospođa Ilić kaže svome mužu: U dvorištu Markovićevih videla sam danas baštenske makaze koje su nam nestale. Ali nemoj ništa reći, ne bih htela da se sa njima posvađam!" Gospodin Ilić čuje - i čuti. Ali reč je dala svoj plod. Sada Gospodin Ilić više ništa ne ostavlja slobodno u bašti (ko zna šta bi sve Markovići mogli da iskoriste!). I nehotice je gospodin Ilić opipao svoj novčanik koji je ležao u predsoblju, kad je gospođa Marković došla na kafu. Naravno, sasvim prirodno je izostao poziv porodici Marković za godišnju baštensku večeru, a kada su Markovići imali svoje baštensko slavlje, Gospođa Ilić se "nažalost razbolela od gripe". Kada su kasnije Ilići spremali baštu za zimu, pod jelkom su pronašli baštenske makaze, svoje makaze... Ali već je bila jesen i nekadašnji odlični susedski odnosi bili su već precvetali!

Bili mi svesni toga ili ne, reč koju izgovaramo ima

svoju istoriju delovanja. Svaka reč o drugome deluje tako, da moj slušalac na osnovu nje stvara svoje mišljenje.

OPČINJENOST NEGATIVNIM GOVOROM

Moguće je čitavo poslepodne ispuniti - tračem! Kada bi neki ljudi odlučili da počev od sada više ništa loše ne govore o drugima, svaki susret bi se veoma brzo završio u ćutanju: iznenada više ne bi imali šta da pričaju jedan drugome. Ogovaranje je najviše upotrebljavana grupna igra! Tu se iz jednokratnog iskustva sa drugima izvlače njihove opšte karakterne crte. Iznenada se zadovoljavamo samo još sa dve boje: crno i belo. Tu je obilje nejasnih opisivanja, izbegava se svaka konkretizacija, a rezultat je na kraju - uništen dobar glas drugoga. Čitave novinske izdavačke kuće žive od negativnog govora. On mnogo više privlači od pozitivnog.

Za ime sveta - zašto je to tako? Ogovaranje degradira drugoga, umanjuje mu vrednost, a degradiranje drugoga je najlakši način da sebi podignemo cenu. Ogovaranje umanjuje drugoga, a mi - uvežbani da se neprekidno upoređujemo - istog trenutka sami sebi se učinimo mnogo veći. Koliko god to postiđuje, svaka vest o greškama i slabostima drugog izaziva naše zadovoljstvo da ćemo uvek moći da se merimo s tim ljudima. Pored toga, u traču se nudi mogućnost da nađemo ventil za svu gorčinu, za svako nerazumevanje, za svu patnju zbog razlika; u svakom slučaju on je dobrodošla zamena za, možda, mukotrpnu raspravu u četiri oka. Duševna igra koja "garantuje uspeh"! Bar na kraju izlazi da više nisam jedini koji se ljuti na X ili Z, nego u tom tonu sam obojio i mišljenje i drugih mojih slušalaca.

SVAKI NEGATIVNI GOVOR O DRUGIMA SPADA U KATEGORIJU LAŽNOG SVEDOČENJA

Kakva tvrdnja. No, ako ono negativno odgovara stvarnosti? Zašto je to onda lažno svedočanstvo? Zašto bih trebao/trebala da prećutim ono što je istina? Da li 9. zapovest ipak izražava više od zahteva da budemo istiniti? Tako je! Njen najdublji smisao se krije u tome da ako govorimo o drugome, da se njegova šteta ne povećava beskorisno! Njegova krivica je stvar između Boga i njega/nje - možda i između tebe i njega/nje! Ti je nećeš umanjiti ako je pustiš u opticaj. Naprotiv. Naduvaćeš je.

LOŠI IZGLEDI ZA UBICE DOBROG GLASA!

1. Preti im usamljenost.

Onaj koji danas željno sluša kada o drugima iznosim loše glasove, u sledećem trenutku će se zatvoriti preda mnom. Povući će se, jer ko bi mu i mogao garantovati da neću već sutra o njemu/njoj tako da govorim? Solidarnost među tračerima je samo prividna. Nije trajna. Slična je mehuru od sapunice. Bog kaže: "Ne svedoči lažno!" - on to kaže na kraju krajeva i u interesu ogovarača, jer ubicama dobrog glasa preti usamljenost.

2. Ubice dobrog glasa su prazne.

Onaj koji pokušava da utoli svoju glad za vrednošću tako što drugoga ocrnjuje i čini lošim, neće doseći željeno osećanje sitosti i zadovoljstva. Ako se ne osvesti da samoga sebe vara, u opasnosti je da trač uvek iznova upotrebljava poput droge, iznova i iznova mu je potrebno nekakvo tračanje.

3. Ubice dobrog glasa postaju žrtve sopstvenog stava.

Isus kaže u Mateju 7,12: "Postupaj sa ljudima onako kako bi želeo da oni postupaju sa tobom." Govoriti loše o drugima je varijanta suđenja, a Isus kaže nedvosmisleno: "Ne sudite, da vam se ne sudi". Veoma je tanka linija između rasuđivanja i suđenja, i vrlo često je nesvesno prelazimo.

4. Ubice dobrog glasa su otelovljenje zla.

Ako trpim pod greškama brata X i to onda idem da kažem i drugima, rezultat toga će biti da ne samo ja, već i pola zajednice će biti uvereno da je X "nemoguć". Tada će se dogoditi nešto neizmerljivo: X će sve više i više odgovarati našim negativnim pretpostavkama! Onaj koji primećuje da njegova okolina više ne očekuje od njega/nje ništa dobro, blokiran je i ukočen - bez poticaja za pozitivne promene.

HRIŠĆANI SU "SPOSOBNI ZA VIŠE"

Onaj koji je na samome sebi iskusio da ga Hrist ljubi bez prethodnih dobrih dostignuća, da Hrist zaboravlja njegovu prošlost, da ga se Bog ne odriče kao deteta ni onda kada po stoti put "pogreši metu", taj postaje izvor pun ljubavi. Svako obezvređivanje drugoga - da bih ja dobio

na ceni - postaje suvišno. U njemu nastaju preduslovi da njegove "oči srca" dobiju fantastičnu optiku "nepoznatu svetu", koja više ne procenjuje drugoga "prema telu", prema njegovoj prošlosti i njegovim gresima (2. Kor. 5,16), već "u Hristu", koji je u stanju da izvrši pozitivnu promenu. Kakva perspektiva!

Izvor: ISKRE, 1989/1.

GREH KOJI RAZDVAJA

Joana Blackwood

Iako mnogi gresi otpadaju kada se obratimo Gospodu, jedan se uporno zadržava među sledbenicima Hristovim: Zavist.

Da li je moguće živeti u pobedi nad ovim grehom?

U dosezanju za oslobođenjem od ovoga greha počela sam proučavati Pismo. Otkrila sam neke velike primere u ljudima koji su mogli biti zavidni, a nisu. Isus i Jovan Krstitelj se ističu u tome.

Biblija nam govori da je Isus bio "iskušan u svemu kao i mi" (Jev. 4,15). Shvatila sam da je mogao biti zavidan na Jovanovu službu. Isus je ostao u domu u tesarskoj radionici dok je cela zemlja odlazila k Jovanu na krštenje (Mt. 3,5-6). Apostol Pavle nam daje izveštaj da su neki ljudi čak u Efezu bili kršteni pod uticajem službe Jovana Krstitelja.

Isus je lako mogao proširiti ružne glasove o "čudaku" koji jede skakavce i nosi grubu odeću. Mogao ga je zaobići i ne priznati njegovu službu. Ali nije.

Kad je došlo vreme da počne svoju javnu službu, Isus se ponizno podredio Jovanu i dao se krstiti. Isus je mogao krstiti Jovana. Oboje su to znali, ali Isus je želeo ići upravo ovim putem.

Nije se On takmičio s Jovanom. Takođe, kada je Jovan bio stavljen u tamnicu, Isus je otpočeo svoju stvarnu službu propovedanja (Mt. 4,12-17).

Posmatrajmo Jovanovu reakciju kad su njegovi učenici došli i kazali mu da Isus krštava na Jordanu "i svi idu k njemu" (Jn. 3,26).

Jovan je čak mogao smatrati Isusa kao onog koji "krade ovce", jer su ga već dva njegova učenika ostavila i sada slede Isusa. No, šta je Jovan rekao? "On mora rasti, a ja se umanjivati!" (Jn. 3,30). Dva čuvena čoveka. Oboje u službi. Jedan o drugom pohvalno govore i podređuju se jedan drugome. Ni jedan nije zavidan. Zašto?

Oboje su znali da je služba Božja, a ne njihova. Isus je rekao: "Ja sam od sebe ne mogu ništa činiti" (Jn. 5,30). A Jovan je već ranije dao svoj komentar: "Niko ne može ništa prisvojiti što mu nije dano s neba" (Jn. 3,27).

Kad bi stvarno shvatili da smo samo oruđe u Gospodnjoj ruci, nezaslužni slave za učinjeni posao, nikad ne bismo bili zavidni. Bili bismo čak radosni i kad smo "stavljeni na policu", jer bismo primili njegovo vreme kao savršeno vreme.

Isus i Jovan znali su svoja mesta u Božjem planu. Jovan je trebao "pripraviti put". Kada dođe onaj koji je "Put", Jovanova služba je završena. Isus je znao da treba biti put pripravljen, zato nije pre vremena počeo svoju službu. Obojica su učinili ono što je od njih tražio Otac.

Ako bi stvarno svaki ud na telu Hristovom bio tamo gde ga Bog želi imati, ne bi bilo zavisti. Bog je svakome od nas dao posebne talente i izvesne ljude na koje možemo uticati za Njegovo carstvo. Neki mogu za neko vreme imati koristi od naše službe i onda otići na drugo mesto i biti na blagoslov na drugi način.

Saznanje da ne smem biti zavidna i saznanje kakva duhovno treba da budem, ne dovodi me do cilja. Predamnom je jaz koji mora biti ispunjen. Koliko sam tražila odgovor na ovaj problem zavisti!

Onda sam jednog dana čitala Sveto pismo. Čitajući Prvu glavu Filipljanima videla sam kako je na veličanstven način obrađivana napeta situacija. Pavle spominje propovednike koji propovedaju Hrista iz "zavisti i takmičenja" nadajući se, da će tako njegovo tamnovanje učiniti težim - učiniti da se oseća jadno.

Koren takvog dela bila je zavist. Dok je Pavle bio u rimskom zatvoru i lično nije mogao korigovati samovoljne radnike, oni su propovedali Hrista da bi prouzrokovali borbu i Pavla još više ranjavali. Kako je Pavle reagovao? On se radovao! Nije

uzvraćao istom merom.

Počela sam se nadati, da će sledeći stihovi baciti svetlo na to kako da se pobedi zavist. Tako i jeste. Pavle je pisao: **"U poniznosti smatrajte jedan drugoga većim od sebe!"** (Fil. 2,3).

Tu upravo leži ključ koji će otvoriti vrata koja zatvaraju zavist u našim srcima. Ni jedan drugi ključ tu ne odgovara. Ne pomaže gušenje ni poricanje njenog postojanja niti otklanjanje takmičarskog duha, već moramo poći putem poniznosti.

Na sreću, Pavle nije stao kod Fil. 2,3. On je produžio da nas podseti i ukaže na savršeni put poniznosti. Isus je bio jednak s Bogom, ali se lišio jednakosti i postao čovekom. To je bio prvi korak.

Pavle kaže da se Isus *lišio jednakosti* kad je postao čovekom. Mi mislimo da smo nešto. Čak i naš hrišćanski ego uzvikuje: "Ja sam važan. Ja zaslužujem da budem blagoslovljen kao i drugi!"

Međutim, Isus nije stao na prvoj stepenici. On je preduzeo drugi korak. On se "ponizio" i postao "poslušan do smrti, i to do smrti na krstu". Čineći to on je dokazao da nas ceni više od sebe. Kakav primer! Kako ja mogu reći da zaslužujem nešto više zbog svoje dobrote?

Još jedna važna činjenica iznesena je u ovim stihovima. Isus se lišio svoje jednakosti s Bogom. Kroz celi svoj život On je podizao ugled nekom drugom: svom Ocu. Molio se upravo pred svoju smrt: "Ja sam tebe proslavio na zemlji, izvršivši delo koje si mi dao da učinim" (Jn. 17,4). Ako pokušavam uzdići svoj ugled, nikad neću pobediti zavist. Ako sam zainteresovana samo za Božji ugled, a ne svoj, pobeđiću zavist.

Toma Kempenac, jedan od velikih svetih ljudi srednjeg veka pisao je u svojoj knjizi *Slediti Hrista* jednu jednostavnu molitvu: "Daj mi da umrem svim stvarima ovoga sveta i da tebe radi budem zadovoljan i nepoznat u ovoj generaciji."

Ako bismo iskreno molili ovu molitvu bili bismo oslobođeni. Mi bismo vezali odnose koji su oдавно bili raskinuti. Blagosiljali bismo, a ne kritikovali. Tražili bismo da istaknemo Božju slavu, a ne svoju.

Nemamo drugoga izbora. Vreme je kratko. Moramo poći putem poniznosti zajedno s Onim,

koji je tim putem išao pre nas. Onda će Telo Hristovo biti jedno. Nećemo biti više stranci zbog ovoga greha koji razdvaja.

ZNAČAJ JERUSALIMA

Derek Prince

Današnje vesti medija posvećuju sve više pažnje Bliskom istoku negoli bilo kojem drugom delu sveta. Zbog toga, jer su tu nagomilana pitanja i sukobi koji bi mogli - preko noći - da bace iskru i zapale novi svetski rat. Glavni faktor koji je doprineo ovom dramatičnom povećanju pažnje na Bliskom istoku jeste postojanje Izraela kao jevrejske suverene države.

Neprestano opovrgavana i napadana od svog rođenja, ova mala jevrejska država je dosledno zbunjivala stručnjake i radikalno promenila političku i vojnu ravnotežu na Bliskom istoku.

Proveo sam pet godina svog vojnog roka na Bliskom istoku, u Egiptu, Libiji, Sudanu i Jerusalimu (tadašnjoj Palestini). Posle toga, duže od dve godine sam prebivao u Palestini kao civil. Tokom ovih godina sam bio učesnik i svedok burnih događaja preko kojih je sadašnja situacija na Bliskom istoku postala onakva kakva je danas.

Jasno, svaka važna procena ukupne situacije na Bliskom istoku mora se prvo uhvati u koštac sa jedinstvenom ulogom i važnošću koju tu ima država Izrael. Izneću neke od relevantnih činjenica koje se tiču biblijskog značaja Jerusalima a koji se odnose i na današnji Izrael. Tačnije, nudim neke razloge zašto Izrael nikada neće hteti da pristane na podelu Jerusalima.

Centralno mesto u istoriji

Jerusalim ima jedinstveno mesto u istoriji Izraela, kakvo nema ni jedna druga nacija na svetu. Tamo je Bog zapovedio Davidu da kupi plac na kojem je On odredio (izabrao) da tu bude sagrađen Hram:

"Tada anđeo Gospodnji reče Gadu da kaže Davidu da iziđe gore i načini oltar Gospodu

na gumnu Ornana Jevusejina... dade David Ornanu za ono mesto na meru šest stotina sikala zlata. I onde načini David oltar Gospodu, i prinese žrtve paljenice i žrtve zahvalne; i prizva Gospoda, i usliši ga spustivši oganj s neba na oltar žrtve paljenice." (1. Dn. 21:18, 1. Dn. 21:25-26 RDK)

Kasnije, Solomon gradi svoj hram na ovom placu i Bog mu daje obećanje: "Oči će moje i srce moje biti onde vazda." (1. Car. 9:3 RDK). To je Jerusalim, to je grad koji je sam Bog izabrao za sebe, da bude Njegov grad. Solomon citira reči koje je Gospod izgovorio njegovom ocu Davidu: "Nego izabrah Jerusalim da u njemu bude ime moje..." (2. Dn. 6:6 RDK)

Opet, Gospod ukazuje na ponovni izbor Jerusalima u 1. Dnevnika 23:25 (RDK): "Jer David reče: Mir dade Gospod Bog Izrailjev narodu svom, i nastavaće u Jerusalimu doveka."^[1] Takođe, u 1. Carevima 11:36, Bog govori Jeroboamu i kaže, u vezi Roboama (Solomonovog sina i prestolonaslednika):

"A sinu ću njegovom dati jedno pleme da bude videlo Davidu sluzi mom vazda preda mnom u gradu Jerusalimu, koji izabrah da u njemu namestim ime svoje." (RDK)

Jevrejski narod ima zapovest da hodočasti u Jerusalim tri puta godišnje:

"Tri puta u godini neka dođe svako muško pred Gospoda Boga tvog na mesto koje izabere: na praznik presnih hlebova, na praznik nedelja i na praznik senica..." (5. Moj. 16:16 RDK)

Ni u jednoj drugoj religiji se ne traži hodočašće u Jerusalim. Ime Jerusalim se spominje 778 puta u Svetim spisima jevrejskog naroda. Nasuprot tome, u knjizi islama, u Kuranu, Jerusalim se ne spominje ni jedan jedini put.

Istorijski gledano, Jerusalim je bio jedini glavni grad jevrejskog naroda, i politički i duhovno. Jerusalim nikada nije bila prestonica nekog drugog naroda kroz istoriju. Kao grad, on je postao politički važan arapskim narodima, tek posle Šesto dnevnog rata u junu 1967. Ranije, pod jordanskom okupacijom, Jerusalim nikada nije imao status glavnog grada.

Nakon povratka Izraela iz vavilonskog ropstva, kada su ljudi iz drugih nacija traži da imaju udeo u obnovi Jerusalima, Nehemija, Jevrejski

upravitelj im reče: "A ja im odgovorih i rekoh: Bog nebeski daće nam sreću, a mi, sluge Njegove ustasmo i zidamo; ali vi nemate dela ni prava ni spomena u Jerusalimu." (Nem. 2:20 RDK)

Tokom godina, jevrejski narod je usvojio iz Pisma posebno ime za svoju baštinu u Jerusalimu - Sion. (Ovo je mesto odakle termin *cionizam* potiče.)

"Velik je Gospod i slavan veoma u gradu Boga našeg, na svetoj gori svojoj. Prekrasna je visina, uteha svoj zemlji gora Sion, na severnoj strani njenoj grad cara velikog." (Ps. 48:1-2 RDK)

Obnova Siona

Prorok Isaija prikazuje preporod države Izrael kao jedinstven fenomen:

"Ona se rodi pre nego oseti bolove, pre nego joj dođoše muke, rodi detića. Ko je ikada čuo to? Ko je video takvo šta? Može li zemlja roditi u jedan dan? Može li se narod roditi u jedanput? A Sion rodi sinove svoje čim oseti bolove." (Isa. 66:7-8 RDK)

Preporod države Izrael se konstantno predstavlja u Pismu kao jedinstveni događaj i bez presedana u istoriji. U jedan dan - 15. maja, 1948. - Izrael je nastao kao kompletan narod sa svim svojim funkcijama: vojske, [mornarice, vazduhoplovstva (jedan avion)], parlamenta, policije, medicinskih i obrazovnih sistema, itd. Ne znam ni za jednu drugu naciju u istoriji koja je imala sličan preporod. Teško je i zamisliti posledice protiv ovakvog čina koji sam čini suvereni Bog, može li koji čovek stati protiv ovoga?

Povratak Gospoda

Na obnovu Siona se gleda kao na uvod povratka Gospoda u slavi. Sion će biti obnovljen i onda će doći Gospod: "Jer će Gospod sazidati Sion, i javiti se u slavi svojoj." (Ps. 102:16 RDK)

Sve prognoze Pisma i svi događaji iz tekuće istorije se kombinuju i vode u fokus ka jednom predstojećem događaju jedinstvenog značaja: **Povratak Gospoda Isusa u sili i slavi**. Ovo daje poseban značaj za dramu koja je predviđena da se dogodi na Maslinskoj gori:

"I noge će Njegove [Isusove] stati u taj dan na gori maslinskoj koja je prema Jerusalimu s

istoka, i gora će se maslinška raspasti po sredi na istok i na zapad da će biti prodol vrlo velika, i polovina će gore ustupiti na sever a polovina na jug." (Zah. 14:4 RDK)

Onda će slediti period kada će Bog suditi sve narode na osnovu načina na koji su oni tretirali zemlju i narod Izraela:

"Jer, gle, u one dane i u ono vreme, kad vratim roblje Judino i jerusalimsko, sabraču sve narode, i svešću ih u dolinu Josafatovu, i onde ću se suditi s njima za svoj narod i za nasledstvo svoje Izrailja, kog rasejaše među narode i razdeliše [razbiše] zemlju moju." (Joil 3:1-2 RDK)

Božja namera je da Jerusalem bude izvor blagoslova za sve narode, i On obećava ozbiljnu presudu svim narodima koji se protive Njegovim namerama za Jerusalem. Pismo jasno kaže da kada se Gospod vrati, to će biti u suveren jevrejski Jerusalem. Isus je rekao:

"Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k sebi! Koliko puta hteh da skupim čeda tvoja kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila i ne htete! Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta. Jer vam kažem: Nećete mene videti odsele dok ne kažete: Blagoslovljen koji ide u ime Gospodnje." (Mt. 23:37-39 RDK)

U Jevanđelju po Mateju 24., Isus spominje "mrzost opustošenja" (15. stih) o kojoj govori pre njega prorok Danilo. Isus onda dodaje: "... neka tada oni koji budu u Judeji beže u planine... Molite se da vaše bežanje ne bude u zimu ili u subotu." (16. i 20. stih). Upozorenje protiv bežanja u subotu svedoči da će Jerusalem biti pod jevrejskim pravilima, koji zabranjuju rad javnog prevoza ili trgovina, kao što su benzinske stanice i banke. Samo pod jevrejskom upravom ovo bio postao veliki problem za narod koji je bekstvu.

Dozvolite mi da ukratko rezimiram sve u zaključak. U svojoj večnoj mudrosti, Bog je odlučan da napravi Jerusalem odlučujućim pitanjem kojim će se baviti sa svim narodima sveta. Narodi koji se usklade sa Božijom svrhom za Jerusalem dobiće Njegov blagoslov. No, oni koji prate politiku u suprotnosti sa Božijom svrhom biće ozbiljno suđeni.

[1] Ovaj stih ima dvostruku primenu koja se podjednako odnosi i na prirodni i duhovni Jerusalem.

misaone refleksije

MRŽNJA

- Anthony de Mello

Bivši zatvorenik nacističkog logora poseti jednom prijatelja s kojim je delio ćeliju.

"I, jesi li oprostio nacistima?", pita ga prijatelj.

"Jesam, a ti?"

"Vidiš ja nisam. Ja ih još uvek jednako mrzim."

"U tom slučaju," odgovori mu gost, "još si uvek njihov zarobljenik."

(Neprijatelj nije onaj koji mrzi nas, nego onaj koga mi mrzimo.)

ROBIJAŠ I MRAV

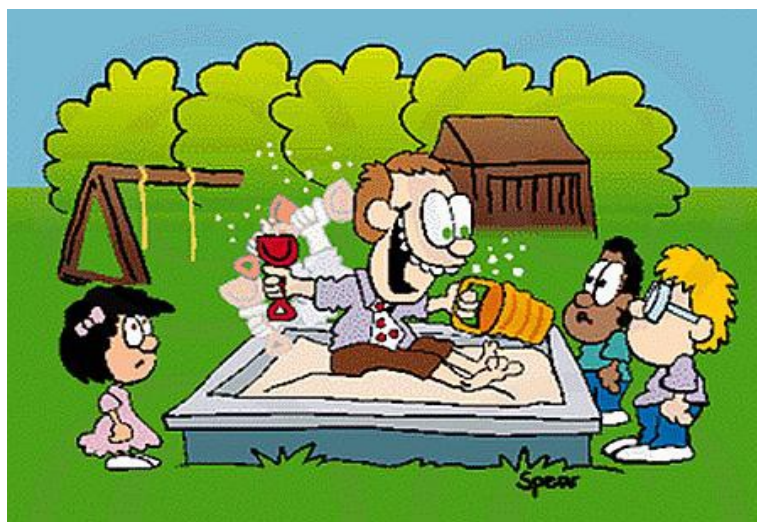
- Anthony de Mello

Robijaš je godinama živeo sam u izolovanoj ćeliji; nikoga nije video, niti je sa bilo kim govorio, a hrana mu je doturana kroz otvor u zidu. Jednog dana u ćeliju je ušao mrav. Čovek ga je zadivljeno posmatrao, dok je mrav išao gore-dole ćelijom. Pustio je da mu se popne na dlan da bi ga bolje video, davao mu je po neku mrvicu hrane i noću bi ga poklopio metalnom posudom.

Jednog jutra, iznenada je shvatio da mu je trebalo deset dugih godina izolacije da bi njegove oči primetile lepotu jednog običnog mrava.

(Naše oči neprestano tragaju i gladne su za lepotom, i ne vide one male lepote koje su tu uvek ispred njih.)

"KAO DECA..."

- Dejana, šta je sa tvojim tatom?
- Rešio je da osigura svoj ulazak u Carstvo nebesko, jer je pročitao: "da treba da postane kao deca"...